

fundsvigtige områder i alt kunne udsættes i 4 uger, hvortil kommer de 2 gange 2 dage, der skal hengå efter udsættelsernes udløb, inden arbejdsstandsning iværksættes eller i alt 32 dage. Sammen med de mindst 14 dages varsel, der kræves i henhold til Septemberforliget, inden arbejdsstandsning iværksættes, skulle der være tilstrækkelig tid til, at forhandlingerne i forligsinstitutionen skulle kunne gennemføres i en rolig atmosfære.

Selv hvor forhandlingerne måtte trække ud til sidste udsættelsesdag, vil der dog være en frist på 2 dage, inden de varslede arbejdsstandsninger kan træde i kraft.

Af Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger er i kommissionen fremlagt et forslag om, at forligsmændene, når de kræver varslede arbejdsstandsningers ikrafttræden udsat, tillige skal kunne kræve allerede løbende arbejdsstandsninger suspenderet. Der tænkes her især på landbrugets forhold, hvor en sådan konflikt i såtiden kan være af katastrofal karakter for de ramte. Det samme kan være tilfældet for gartneriers vedkommende. Heroverfor er i kommissionen blevet fremhævet, at der med den gældende varselsordning skulle være tilstrækkelig tid til iværksættelse af modforanstaltninger over for varslede partielle konflikter, og at de erfaringer, man nu har på dette område, sikkert vil føre til, at også ikrafttrædelsen af sådanne konflikter vil blive udsat, hvis de skønnes at være af samfundsvigtig karakter, eller hvis det skønnes, at situationen kan udvikle sig til at blive af samfundsvigtig karakter.

Med hensyn til den situation, der opstår, hvis et mæglingsforslag er blevet forkastet, er det oplyst, at der hidtil altid — i overensstemmelse med en henstilling herom ved mæglingsforslagens fremsættelse — af parterne er givet 2 dages ventetid, før varslede konflikter kan iværksættes; dette skønnes at være tilstrækkelig tid til, at situationen kan overvejes også på politisk plan. Der vil i hvert fald ikke blive brug for yderligere tid for forligsinstitutionen i en sådan situation, idet det er fast praksis, at en forligsmand, hvis mæglingsforslag er blevet forkastet, ikke forsøger at optage nye forhandlinger. Begrundelsen herfor er den, at et mæglingsforslag fra forligsinstitutionen må være denne institutions sidste ord i sagen, dersom afstemningerne skal have den fornødne alvor over sig.

Kommissionen har i forbindelse hermed overvejet, hvorvidt en lovhjemmel til sikring af arbejdsfreden burde indføres for så vidt angår det tidsrum, hvori et stillet mæglingsforslag måtte være underkastet afstemning, efter at den i henhold til fællesforslagens § 3 og evt. § 4 dekretede udsættelse var

udløbet. Forholdet er det, at forligsmanden altid i mæglingsforslaget henstiller til parterne at undlade at iværksætte konflikt i afstemningsperioden; disse henstillinger er altid blevet fulgt, og særlige bestemmelser på dette punkt skulle efter forligsinstitutionens repræsentants opfattelse for så vidt være unødvendige.

Kommissionen har imidlertid — i forbindelse med den i øvrigt foreslåede revision af forligsmændsloven — fundet det rimeligt at lovfæste den hidtidige faste praksis på disse punkter og stiller derfor ændringsforslag til lovens § 4, stk. 4.

Som anført i de indledende bemærkninger, finder regeringen, at de således af kommissionens flertal anlagte synspunkter har betydelig vægt, og at de af kommissionens flertal foreslåede lovændringer må betragtes som et væsentligt bidrag til forebyggelse af åbne arbejdskonflikter på særlig samfundsvigtige områder.

Kommissionen har endelig overvejet, hvorvidt der er tilstrækkeligt grundlag for at foreslå særlige foranstaltninger med henblik på bevarelsen af trykkefriheden. Kommissionens flertal er af den opfattelse, at hovedorganisationernes fællesforslag efter en vurdering i hver enkelt situation vil være anvendeligt over for truende konflikter inden for dagspressen i den udstrækning, det kan anses for påkrævet. Kommissionens flertal har — også på baggrund af, at hovedorganisationerne har erklæret sig enige om ikke at ville inddrage dagspressen i sympatikonflikter til støtte for andre områder — herefter ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at stille særlige forslag med hensyn til dagspressen.

Til § 7, stk. 1.

I den nugældende lov er det fastsat, at ministeren udnævner indtil 12 mæglingmænd for hele landet og endvidere 3 stedfortrædere for mæglingmændene.

Der er ved lovens § 8, stk. 3, givet adgang for forligsinstitutionen til på begæring af parterne (hovedorganisationerne) eller en af dem at bestemme, at mæglingmanden skal træde til som forhandlingsleder allerede under forhandlingerne i underorganisationerne. Dette gælder imidlertid kun „for større faglige områder af vidererækkende betydning“.

Ved de nu vedtagne forhandlingsreglers § 3, stk. 2, er hovedorganisationerne imidlertid blevet enige om, at hver af parterne kan anmode om at få en mæglingmand til at medvirke ved forhandlingerne i underorganisationerne, og at dette kan ske allerede fra forhandlingernes begyndelse, d. v. s. fra den 20. november, jfr. forhandlingsreglernes § 2, stk. 1. For at dette skal kunne praktiseres, må